

Pardon, pán prezident

Pavol Fabian

PARDON, PÁN PREZIDENT

Pondelok.

Šesť hodín ráno. Spálňou sa ozýva tigří rev. Takýto tón má elektronický budík ukrytý v soške bengálskeho tigra – dare od predsedu lokálnej gudžarádskej vlády.

Manželka predsedu vlády sa nepokojne zamrvila vo vyhriatej posteli a odvrátila sa. Odvrátila sa spôsobom, ktorý nenaznačoval nič dobré. Predseda vlády síce ešte ležal bez pohnutia, ale jeho myseľ, a dnes výnimočne nielen ona, bola už hore.

Odvracajú sa, všetci sa odvracajú, pomyslel si hľadiac na manželkin chrbát.

Ticho prerušila druhá séria tigrieho revu. Premiér rýchlym, naučeným pohybom klepol tigrovi medzi uši. Rev stíchol. Zároveň však tiger spadol z nočného stolíka na zem. Displej zablikal a výrobok firmy Hindu Shankaracharya watch loses Ltd. definitívne zhasol. V premiérovej duši mal zavládnuť smútok nad zničeným darom. Namiesto toho s počudovaním zistil, že nálada sa mu zlepšila. To, čo sa mu nedarí v politickom živote, to sa mu úspešne podarilo vo vlastnej spálni. Čo na tom, že umlčaná dravá šelma nebola ozajstná a nevedela sa brániť?

Pomaly spúšťal nohy z manželskej postele. Tesne predtým než ich položil na zem, sa zháčil. Skutočnosť, že spal na ľavej strane zapríčiňovala, že každé ráno vstával prv ľavou nohou. A vstávať ľavou znamená mrzutosti. *Kupředu levá spátky ni krok*, preblesol mu myslou starý komunistický evergreen. Kupředu levá, to je to, čo každé ráno robí on - tvrdý pravičiar s minulosťou szmáckeho aktivistu. Zostal sedieť komicky skrčený s nohami pritiahnutými k hrudníku v obavách, aby nepoložil na zem prvú ľavú.

„Čo je? Máš krč?“, spýtala sa Mária Hromadová, ktorá sa medzitým prebrala z driemot. Okamžite si uvedomila, že to nebola dobrá otázka. Bolo však už neskoro. Nebola to dobrá otázka, pretože v bulvárnej tlači sa práve v tých dňoch pretriasalo, že premiér pôsobí pred televíznymi kamerami krčovito.

„Nie, nemám!“,

Dotklo sa ho, že vlastná manželka sa vezie na tejto krčovej vlne tiež. Plný sústredenia zložil ako prvú na zem pravú nohu.

Tak a je to – dnes budem mať úspešný deň, upokojoval sa v duchu. V papučiach sa odšuchtal k vchodovým dverám a z poštovej schránky vybral čerstvé noviny. Z denníka naňho civela jeho vlastná fotografia. Chvíľu na seba zaľúbene hľadel, potom zakričal smerom do spálne:

„Majka, nemal by som si začať farbiť vlasy?“,

„A ako? Na sivo? Šedivý si dosť!“, chcela sa ho opýtať, pretože farba premiérovho politického trička bola sivá. Radšej však otázku prehltila. Milan H. v poslednom čase nemá príliš zmysel pre humor. Svojej kariére sa venuje 24 hodín denne. Na ňu, ba ani na dcéru čas nemá. Cítila, že sa začínajú navzájom odcudzovať. S neurčitými výčitkami si občas uvedomovala, že z jej strany to bláznivá láska na prvý pohľad nikdy nebola. Hľadala skôr istotu, príslub dobrého života. A vedúci oddelenia predsedajúci zároveň základnej organizácii KSS v minulom režime takým príslubom bol. Odpovedala tak, ako zvykla, keď jej položil otázku podobného typu:

„Kvôli mne nemusíš, veď vieš, že ťa mám rada takého, aký si!“, Pozorný poslucháč by však v hlase odhalil náznak ľahostajnosti. Predseda vlády odpoveď už nepočul. Stál v kúpeľni pred zrkadlom a s hrebeňom v ruke hral svoju obľúbenú geopolitickú hru. Ako veľký politický mág hrebeňom vytváral na pomyselných 38.

rovnobežke demarkačnú líniu medzi severnou a južnou Kóreou. Normálni chlapi si prosto vyčesú cestičku. On si však na hlave vyčesával demarkačnú líniu. Rozdeľovala mu vlasy na dva sektory. Rozlohou väčšia, ale na vlasy chudobnejšia a zuboženejšia plocha na vrchu hlavy predstavovala komunistickú Kóreou. Menšia, ale na vlasy bohatšia a dokonca postriebrená plocha na spánku bola Južná Kórea. Česal sa sprava doľava. Vzhľadom na jeho politickú orientáciu to nebol celkom korektný smer, ale tak ho to naučila matka. A premiér nebol typ človeka, ktorý by mal vôľu meniť to, čo do neho vstúpila vyššia autorita a čo následne on sám vnútorne prijal za objektívnu a zmysluplnú pravdu. Nemal vôľu to meniť ani keby sa sto krát ukázalo, že pravda je iná. Niektorí ľudia túto vlastnosť nazývajú konzervativizmus, iní hlúposť.

#

Dosluhujúci prezident, na rozdiel od premiéra, bol na nohách už dobré štyri hodiny. No... na nohách... Práve ležal na vyšetrovacom lôžku v ambulancii doktora Grolla. Priviezli ho okolo štvrtej nadránom. Pochopiteľne doktor Groll tak skoro ráno neordinoval. Prezidentova ochranka ho privolala z domu, pretože nepísané pravidlo v hlavnom meste tohto malého štátu vravelo, že všetci prominenti musia byť pacientmi doktora Grolla. To sa nosilo! To bolo in! Málokto z nich vedel, aká je vlastne Grollova špecializácia. To im však nebránilo chodiť za ním so všetkým - od depresie, cez boľavý zub, osýpky, akútny infarkt myokardu až po výtok z pošvy.

„Choď s tým ku Grollovi! Máš jeho číslo?“, bola obvyklá konverzačná veta na smotánkovských spoločenských akciách.

A tak všetci chodili. Teda okrem tých, ktorí po Grollovej terapii odpočívali. V Slávičom údolí, či na inom podobne pietnom mieste.

Doktor Groll bol známy tým, že mu ušla len máloktorá spoločenská udalosť. V uplynulom desaťročí vynechal len jeden ročník súťaže krásy Miss. Aj to len preto, že kolidovala so súťažou Miss Mokré tričko. Súdny človek by si položil otázku, kedy sa vlastne venoval štúdiu najnovších medicínskych poznatkov. Jeho klientelu však málokedy tvorili súdni ľudia.

Dosluhujúci prezident teda ležal - za posledný polrok už tretí raz - v ordinácii doktora Grolla a jeho nie príliš dôveryhodný zdravotný stav mu z týždňa na týždeň uberal šancu stať sa prezidentom aj v ďalšom volebnom období. V tejto malej krajine v srdci Európy sa totiž schyľovalo k prezidentským voľbám.

#

Premiérov šofér a ochrankár v jednej osobe František Mráz pristavil zánovný bavorák pred starobylý dom v historickom centre mesta. Býval v ňom jeho prominentný pasažier – predseda vlády. František M. bol nevyspaný. Mal za sebou príliš rušnú noc. Po tom, čo o desiatej dovezol šéfa domov, vyrazil do bratislavských ulíc. Rád sa vozil večer po meste. Vďaka zrýchleniu z 0 na 100 km za 6,2 sekundy mohol predbiehať úbohé skorodované škodovky patriace obetiam vládnym reforiem štýlom Schumacher a všetci policajti mu mohli písať.

Na Križnej mu padla do oka postávajúca dievčina. Poet by povedal: krásna ako kvet, dobrá ako med, tichučká ako muška a do roboty ako sršeň. František M. mal poetickú dušu a preto z toho bola láska na prvý pohľad. Zaflekoval pri dievčine tak prudko, že dve za ním idúce autá sa len - len že nezrazili. Stiahol okienko a oslovil ju:

„Tak čo pipka, sedela si už v takomto fáre?„

Valéria B. neprestávajúc žuvať orbitku, ktorá mala zahnať nepríjemnú gumenú chuť po kondómoch predchádzajúcich klientov nevzrušene povedala:

„Čo by si chcel fešáček? Fajku? Kompletku?„

O smutnom pouličnom osude Valérie B. by premiérov minister sociálnych vecí a rodiny povedal, že, žiaľ, vypadla z jeho starostlivo utkanej sociálnej siete. Valéria B. by mu odpovedala, že na takú biednu podporu v nezamestnanosti sa mu môže akurát tak vysrať¹! Prácu nevie zohnať už druhý rok a z niečoho predať žiť musí!

„Koľko pýtaš za fajku?„

„Päťsto!„

„Dám tristo!„

„Mám svoju cenu!„ hrdo mu oznámila a zároveň sa nahla do okienka tak, že prsníky takmer opustili rozopnutú blúzku, „nejdem pod ňu!„

„Ale odvezieš sa vo vládnom aute...!„ pokúšal sa zjednať zľavu.

„Nevídali, v takých som sa už viezla...„ nedala sa ohúriť a ustúpila od okienka. František zauvažoval či sa len nevyťahuje. Valéria B. sa medzitým narovнала a rozhliadala sa po Krížnej, či sa jej kdesi nablízku nečrtá nádejnejší *kunčaft*. Žuvačku si prilepila za ucho a z kabelky začala vyťahovať cigarety.

„Tak dobre! **Za päťsto!** Nastúp!„ povedal František M., pretože hladina testosterónu v jeho krvi práve dosiahla nadkritickú hranicu. Dievčina s trochu strhanými črtami tváre hodila cigarety späť do kabelky a bystro nasadla do vládneho bavoráka.

Valéria B. bola skutočne do roboty ako sršeň. O desať minút bol hotový.

¹ Autorovým cieľom nebolo, aby sa text hemžil vulgarizmami, ale Valéria B. by to tak naozaj povedala!

Teraz tu však bolo ráno a po nočnom dobrodružstve zostala len príchušť výčitiek. František M. pristavil auto pred premiérovym domom v dohodnutú hodinu a ohlásil sa, že už je tu. Spokojne začal čítať športovú stranu bulvárneho denníka, pretože ho zaujal hlavný titulok spravodajstva: *Krútnava nevier*. Samozrejme s Eugenom Suchoňom to nemalo nič spoločné. Naopak. Svetoznámy futbalista preslávený tým, že nevedel hrať futbal, bol vraj neverný milenke, s ktorou bol predtým neverný milenke svojej manželky. František M. zapojil do lúštenia tejto zapletenej záhady všetky svoje mozgové bunky. Vzhľadom na kritériá výberu ochrankárov do služieb Úradu na ochranu ústavných činiteľov sa dalo predpokladať, že bude touto činnosťou zaujatý dlhšie.

Hromadov šofér práve čítal o pikantných podrobnostiach posledného posteľného dobrodružstva známej futbalovej hviezdy, keď si zrazu uvedomil, že nevie kam sa podel obal z prezervatívu - jeden z dvoch odpadových produktov, včerajšej akcie s Valériou B. Zhrozil sa. Odhodil noviny na vedľajšie sedadlo a zúfalo začal prehliadať kabínu auta. Hoci vozí premiéra už druhý rok, nebol si istý, ako by sa Hromada zachoval, keby v limuzíne našiel obal od pánskej ochrany. František M. urputne prehľadával všetky zákutia, ale vpredu ten kúsok plastu nenašiel. Otvoril teda druhé dvere a štvornožky sa dal do prehliadky zadnej časti. Z dverí mu vytrčal len zadok. To bol moment, keď zo starobylého trojposchodového domu vyšiel predseda vlády. Namiesto úctivo otvorených a pridrжанých zadných dverí ho vítal vypučený Františkov zadok. Trochu ho to prekvapilo, ale omnoho viac ho ohúrilo, ba až znepokojilo, že si v tej chvíli spomenul na vládny návrh zákona o registrovanom partnerstve osôb rovnakého pohlavia, ktorý čakal na schválenie v parlamente.

„Dobrý deň Ferko. Čo to tu stvárate?“, spýtal sa žoviálne.

František M. ho však nepočul. Po ulici sa blížili dve staršie panie. Predseda vlády nechcel, aby si všimli premiéra krajiny v dehonestujúcej situácii ako vedie dialóg so šoférovým zadkom. Poklopkal rýchlo Františka M. po boku, aby ho na seba upozornil. Pod kvalitnou vlnenou látkou šoférovho saka narazil na čosi tvrdé. Bola to jeho zbraň - Makarov vzor 82, kaliber 9mm.

Premiér zauvažoval o Ferkovej lojálnosti - bol by ochotný kvôli záchrane jeho života hodiť sa do dráhy strely tak, ako Kevin Costner vo filme Bodyguard? Radšej tú úvahu ďalej nerozvíjal, pretože pocítil chvíľkovú slabosť v srdcovej oblasti. Takú mával, keď dostal náhle z niečoho strach.

Dve panie prešli popri premiérovi a ani si ho nevšimli. Zachytil len útržok z ich rozhovoru:

„...kilo drahšie o **desať korún** hovoríte?„

„Veru tak. Venovala som tomu celý deň! Bola som si to overiť vo Wauparku i v Boluse. Všade rovnako!„, jedošila sa.

„Bodaj ho porantalo!„

„Koho?„

„Toho fičúra malého vysmiateho....„

Premiér si nebol celkom istý, o kom je reč, ale mal nepríjemný pocit, že o ňom. Znepokojilo ho slovo porantať. Nebol si celkom istý, čo presne znamená. Hneď ako príde na Úrad vlády zavolá profesorovi Michalidesovi do Jazykovedného ústavu a spýta sa ho na presný význam. A zároveň sa objedná na vyšetrenie k doktorovi Grollovi - to pre prípad, že by slovo porantať znamenalo to, čoho sa obáva.

Vzhľadom na situáciu, v ktorej mu ktosi poklopkáva po zbrani, sa František M. z útrobov auta nevysunul dostatočne rýchlo, aby

zažehnal premiérove obavy z jeho schopnosti ochrániť ho pred útokom choromyseľného atentátnika².

„Čo to tu robíte?“, zopakoval Milan H. svoju otázku.

„No... kontroloval som funkčnosť bezpečnostných pásov,, zaklamal František M. Premiéra odpoveď uspokojila. Zvalil sa na zadné sedadlo, vedľa seba hodil koženú aktovku formátu A4 a rozkázal:

„Na sekretariát OTVOR-u.,,

#

Najvážnejší opozičný kandidát na funkciu prezidenta a predseda politickej strany ÚPRD (Únia pre rozvoj domoviny) Ignác Bulla stál v boxerských trenírkach pred šatníkom a privoniaval k saku, ktoré mal oblečené včera na predvolebnom stretnutí s bývalými družstevníkmi bývalého Jednotného roľníckeho družstva *Úsvit*. JRD sa medzitým pretransformovalo na Poľnohospodársky podnik a akýsi iniciatívny absolvent desiatich lekcií angličtiny názov *Úsvit* pozmenil na *US vital*. Vytešoval sa ako úžasne vyriešil zachovanie starého názvu pridaním nového imidžu, hoci to nedávalo zmysel.

Radoví družstevníci sa zmenili na podielnikov - majiteľov bezcenných podielov. V skutočnosti podnik vlastnili štyria „šikulkovia,, z bývalého družstevného predstavenstva. Bullov volebný tím nezvolil stretnutie s podielníkmi *US vital*-u náhodne. Podielníci boli patrične nasr...dení ako s nimi vybabrali. Jestvovala reálna šanca, že svoj hlas dajú opozičnému prezidentskému kandidátovi. Ignác B. si s nimi ochotne prezrel obilné silá a o čosi menej nadšene sa poprechádzal po úzkych chodbičkách veľkokapacitnej ošipárne.

² Prečo by však atentátnik musel byť vždy nevyhnutne choromyseľný? A zvlášť v prípade Milana H.?

No a dnes privoniaval k saku. Bolo nepoužiteľné. Smrdelo ako sviňa. Včera sa nestihol pred farmárskou akciou prezliecť. Škrelo ho to, pretože po tom, ako v posledných dňoch pribral, toto sako na ňom sedelo najlepšie. Chcel si ho obliecť do dnešnej televíznej debaty s kandidátmi na funkciu prezidenta.

Takéto napáchnuté sa hodí akurát tak na návštevu cigánskej osady, pomyslel si. A cigánsku osadu mal v pláne volebných mítingov až o dva dni.

Rad radom si vyskúšal ďalšie štyri saká, ale spokojný nebol. Keď si ich zapol, bolo vidno, že látka sa príliš napína.

„Elenka, čo vravíš na toto?“, oslovil manželku, ktorá ho útrpne pozorovala.

Urobil pred ňou pár krokov a otočiek ako reumatický breakdancer. Na manekýna sa však podobal asi tak, ako dnes Diego Maradona na futbalistu.

„No... nie je to najhoršie. Ale nemal by si príliš rozpažovať ruky!“, usilovala sa zachovať triezvy a pritom nezraňujúci postoj „vtedy trochu vidno, že je ti tesné...“,

„A prečo by som rozpažoval? S nikým sa objímať nebudem!“, povedal rázne.

„Skús mi ešte podať ruku...“, vyzvala ho manželka.

Ignác B. natiahol ruku.

„Nuž nemal by si ani ruku podávať, vtedy tiež vidno, že ti je tesné...“,

„Čo urobíme? Do večera mi už nikto nový oblek neušije... Kúpiť konfekciu?“, žiadal radu od manželky.

„Konfekciu? Veď vieš, že tá ti nikdy nesesedela. Vždy ju bolo treba upravovať. A upraviť sako do večera nestihneme. Musíš ísť v tomto a do ďalšej televíznej debaty si dáš ušiť aspoň dva nové obleky!“, rozhodla manželka.

#

Premiér sediaci na zadnom sedadle bol od ostatného sveta oddelený tmavými nepriehľadnými sklami vládnej limuzíny. To mu umožnilo nerušene hľbať o nadchádzajúcich prezidentských voľbách. Zostával do nich necelý mesiac. Kandidátne listiny boli už uzavreté. Premiér vedel, že o post prvého muža krajiny sa bude uchádzať desať kandidátov vrátane dosluhujúceho prezidenta. Nepripúšťal si obavy z výsledkov volieb. Jeho pravicová strana OTVOR ponúkala voličom kandidáta Ferdinanda Plevu. Bol to človek vybraného vkusu a ušľachtilých záľub, pretože zbieral kravaty a príležitostne vykonával činnosť, ktorá sa mala podobáť hre zvanej tenis. Nikdy mu netrčala košeľa z nohavíc, nikdy nemal kravatu uvoľnenú tak, že by mu bolo vidieť gombík košele. A k tmavému obleku nenosil biele ponožky! Národu by sa teda mal pozdávať – takto si hútal premiér cestou z domu.

Navyše, Ferdinand Pleva bol jeho priateľ. Veľmi blízky človek. Chvíľami azda bližší ako Mária – jeho manželka. S oboma mal Milan H. mnoho spoločné. S Máriou H. mal Klaudiu a s Ferdinandom P. mal HP Profit Consulting. Dve ofukované, rozmaznávané deti...

Hromadova limuzína zastala pred stranickým sekretariátom. Z domu to stihli za necelých päť minút. Normálny občan cestujúci natrieskanou emháde by tú istú trasu prekonal za hodinu a štvrt'. Samozrejme do cieľa by dorazil spotený ako myš s trvalým pobytom v saune. Okrem vylúčeného potu by bol ľahší o zopár odtrhnutých gombíkov a pri troške smoly aj o peňaženku. A za všetky tieto doplnkové službičky by v podobe cestovného lístka zaplatil takú sumu, za akú by sa pred desiatimi rokmi prepravil z Bratislavy až kdesi na Myjavu.

František M. vystúpil a otvoril premiérovi zadné dvere. Predseda vlády rýchlym krokom zmizol v budove.

#

„Ten Milan je taký namyslený, že sa to už nedá vydržať. Robí si čo chce. Predstav si, že včera...“, tajomníčka ústredného sekretariátu Hromadovej strany sa práve chystala odovzdať kolegyni dôvernú informáciu klebetného charakteru.

„Predstav si len, že včera... bolo veľmi pekné počasie, však pán premiér?“, plynulo prešla do úlisného tónu, pretože včas zaregistrovala, že Milan H. práve vošiel do miestnosti.

„Dobrý deň, dievčence. Počasie? Ani neviem aké bolo... Včerajší deň som strávil pod zemou a tam veľmi prehľad o počasí nezískate...“, zažartoval.

„Viem. Boli ste fárať v bani Hlbina. Tí nemožní baníci, nesúhlasiaci s ukončením ťažby, sa vás dožadovali už piaty deň! Podarilo sa vám ich presvedčiť, aby vyfárali, alebo pokračujú v proteste?“, prezvedala sa zúčastnene.

„No, takmer som bol nútený zostať tam s nimi a rekvalifikovať sa na demonštranta...“, zavtipkoval cez zuby. Veľmi dobre si uvedomoval, že včerajšia porucha banského výťahu, kvôli ktorej uviazol na 8. podzemnom podlaží vôbec nemusela byť náhodná. Už šípil ako bude vychytený satirik Ivan Značkovič vo svojej televíznej talkshow tému rozvíjať: je naša krajina bezpečnejšia, keď je jej premiér 800 metrov pod zemou, alebo istejšie by bolo, keby bol meter pod zemou?

„Presvedčili vás ich argumenty?“, užasla.

„Ale kdeže. Baňu treba zavrieť. Je to v záujme samotných baníkov...“

„Je to v ich záujme?“, prekvapene, ale neisto sa spýtala.

„Určite! Viem, čo hovorím. Aj môj prastrýko z matkinej strany bol baník. A umrel na silikózu!„ nepresvedčivo argumentoval. Zabudol však povedať celú pravdu, čo mimochodom bol jeho štandardný zvyk nielen pri styku s novinármi. Nepovedal, že prastrýko bol čudák a dobrodruh. Premiér sa k nemu na verejnosti radšej nehlásil. Emigroval v šesťdesiatom ôsmom a po dlhých potulkách svetom s vidinou zbohatnutia zakotvil kdesi v Bolívii. Denne fáral vysoko v andských horách do pochybnej bane, v ktorej mala byť výnosná zlatá a strieborná žila. Pracoval v primitívnych podmienkach, vdychoval acetylénové výpary, kremičitý a azbestový prach a podzemné plyny. Drel v bani, kde hlavný pracovný nástroj bol krompáč, kladivo, lopata a občas dynamit. V bani *La Virgin de punto fuerte* sa stal legendou, pretože na rozdiel od domorodých kolegov, ktorí sa navyše denne dopovali prežúvaním listov koky, umrel nie po desiatich rokoch baníckej práce, ako to v tomto kraji bolo zvykom, ale až po dvanástich.

„Úprimnú sústrasť.., kondolovala mu tajomníčka a myslela pri tom skôr na deväťsto živiteľov rodín, ktorí zanedlho prídu v bani Hlbina o prácu. Premiér však už nepočúval. Chystal sa vstúpiť do salónika, naaranžovaného v straníckej sivej farbe. Všetci tam čakali už len na neho.

#

Ignác Bulla sa vhrnul do obchodu ako veľká voda. Manželka za ním ako bezmocné mača strhnuté povodňovou vlnou. Predseda ÚPRD-u mal pôvodne dohodnuté stretnutie s neoficiálnymi priateľmi a oficiálnymi poradcami, aby pred večernou televíznou debatou prekonzultovali všetky pravdepodobné otázky, ktoré sa dostanú na pretras. Ale schôdzku zrušil. Poradcov mal aj tak len preto, lebo sa to patrilo. Poradiť si v živote od nikoho nedal.

„Dobrý deň, pán Bulla!„ Predavačka v stredných rokoch ho pozdravila so širokým úsmevom. Na tvári sa jej rozhostil výraz najvyššieho uspokojenia, aký už zopár rokov zvykla mávať len v deň, keď so svojim erektilnodysfunkčným manželom našetrili na zázračnú modrú tabletku.

„Dobrý deň. Ako sa vám darí?„ pozdravil Bulla. Vždy sa usiloval budiť dojem, že je človekom z ľudu. Človekom, ktorý žije skromne, neznačkovy a obyčajne.

„Ďakujem za opýtanie. Dá sa...„ odpovedala predavačka Marta D. nie celkom podľa pravdy. Veď akú už vodu namútite za **7 200 Sk** mesačne? Napriek tomu bola celá rozžiarená. Ignác B. v jej obchode! Nechcela vnášať chmáry do tohto skvostného okamihu. Rozžiarená však nebola len kvôli prítomnosti svojho obľúbenca – črtala sa šanca, že čosi predá! Za ostatný týždeň predala iba dva obleky.

„Čím vám môžem poslúžiť, pán Bulla?„

„Potreboval by som oblek.„

Prezidentský kandidát Ignác B. v tom okamihu stúpil u nej o 73,5 indexového bodu. Povedané slovami ekonomických analytikov: ostatní prezidentskí kandidáti sa stali klesajúcimi titulmi. Tým by ratingové ohodnotenie nevylepšilo ani keby si u Marty D. kúpili hneď tri obleky. Až do tejto chvíle bola totiž presvedčená, že Ignác B. nosí len obleky vybraných značkových domov resp. si ich dáva šiť vo vychytenom salóne Lívie Pankhart.

Netušila, akú má pravdu.

#

Milan H. s veselým úsmevom na tvári vstúpil do Sivého salónika. Bola to miestnosť, kde sa odohrávali kľúčové stránice rozhodnutia. Hlavným programovým cieľom Hromadovej strany bola otvorená spoločnosť a voľný trh. Podľa toho zvolili aj jej

názov – Otvorení voľnotrhoví republikáni (OTVOR). Nebolo to práve najšťastnejšie pomenovanie, pretože skratka OTVOR motivovala pospolitý ľud, aby ich posmešne nazýval ritiaci, prípadne podľa iných, ľahko domysliteľných telesných otvorov (pričom nosové dierky a ušné otvory rozhodne neboli v hre).

Za vrchstolom sedel prezidentský kandidát OTVOR-u Ferdinand Pleva. V perfektnom saku s perfektnou kravatou okato manipuloval so svojim údajným tenisovým lakťom. Okrem neho bol prítomný stranický pokladník Zdierka. Už v zédéeškárskych časoch a v tých istých kruhoch bol známy tým, že vyberal od spolužiakov v rámci fingovanej charitatívnej akcie po desať korún československých na pomoc trpiacemu ľudu ľudovodemokratickej Angoly. Angola sa peňazí nedočkala. Zdierka získaný obnos prefajčil a prepil s partiou deviatakov – záškolákov pod dubom v najzastrčenejšom kúte parku na Dunajskej ulici. Po rokoch, v časoch politickej kariéry, išli o ňom a o jeho ekonomickej vynaliezavosti chýry, popri ktorých jeho angolský podvod vyznieval ako trápny amaterizmus. Zanietenie pre Angolu mu však zostalo – stal sa jej honorárnym konzulom, čo dodávalo jeho ekonomickým ekvilibristikám istú imunitu.

V miestnosti boli ešte dvaja premiérovi poradcovia pre médiá, jeho osobný tajomník a podnikateľ Hmotko.

„Zdravím vás, páni. Môžeme začať. Ako stojíme s preferenciami?„ otvoril schôdzku.

„Výsledky ktorej agentúry chcete vedieť ako prvé?„

„Nuž začnime tou našou!„ povedal Milan H. úprimne, pretože vedel, že tu si to môže dovoliť.

„Agentúra Falsum dáva našej strane preferenciu 14,4 percenta a pre prezidentského kandidáta Plevu 52,3 percenta.„

„Hm, to je slušné! A čo hovoria iné agentúry?„

„Agentúra Dolus naopak tvrdí, že OTVOR by skončil tesne pod hranicou zvoliteľnosti do parlamentu a pán Pleva by dostal 31,2 percent hlasov.,,

„Ako je možný taký rozptyl v straníckych preferenciách?,, nechápal Milan H.

„Veľa závisí od znenia anketovej otázky!,,

„To samozrejme viem!,, urazil sa premiér, „ale až tak?!,,

„Až tak.,,

„A aké otázky teda kládli jednotlivé agentúry?,, vyzvedal ďalej.

„Agentúra Dolus položila štandardnú otázku: koho by ste volili ak by sa voľby konali túto sobotu?,,

„A naša?,,

„Naša sa občanov pýtala: Komu by ste zverili svoj hlasovací lístok stojac pred zapečatenou volebnou urnou s otvorom?,,

„Na takú otázku sa predsa nedá odpovedať inak ako: lístok by som zveril otvoru!,, vyhrkol premiér.

„Samozrejme, že sa nedá inak!,,

„Ako je potom ale možný taký výrazný rozdiel medzi preferenciami OTVOR-u a preferenciami pre nášho prezidentského kandidáta?,,

„Nízke preferencie OTVOR-u si vysvetľujem tak, že zo strany agentúry Falsum je to akési varovanie!,,

„Varovanie?!,,

„Áno. Už asi pol roka sme im nezaplatili za ostatné prieskumy, ktoré pre nás robili.,,

„A to už prečo!?,,, obrátil sa premiér na pokladníka Zdierku.

„Zvyšujú svoje finančné požiadavky! Nekresťansky! Chcú takmer o 50 percent viac ako bolo zmluvne dohodnuté!,,

„Ako to zdôvodňujú?,,

„Tvrdia, že ide o ich profesionálnu česť!,,

„Čest?„

Premiér sa pri vyslovení toho slova zatváril tak, ako sa zatvári každý, keď mu lekár oznámi, že v jeho pankrease práve v tejto chvíli cytokíny TGFbeta zvyšujú expresiu alfa SMA a syntézu proteínov extracelulárnej matrix ECM.

„Agentúra Falsum tvrdí, že v súčasnosti prezentované nadhodnotené preferencie strany sú dlhodobu neudržateľné a najmä neprezentovateľné. Zvlášť, ak nás ľudia prestávajú podporovať!„
Mali čo riešiť.

Veď aj Plevove preferencie poklesli minulý týždeň o 3,7 %. K poklesu došlo po tom, ako bulvárny časopis odhalil, že nádejny prezidentský kandidát oslovuje manželku medzi štyrmi očami nežne Včielka.

Radikálne feministické združenie s názvom *Skoncovať s menzesom* sa okamžite ohradilo. Ferdinandovi Plevovi vyčítalo, že na ľudskú societu, ba priamo na vlastnú rodinu, aplikuje sociologické rozdelenie spoločnosti v úli. Čiže akceptuje diskriminujúce rozdelenie na pracovité včely – robotnice a na záhaľku a erotiku vyhľadávajúce trúdy.

Význam a mienkotvorný vplyv tejto mimovládnej feministickej organizácie bol podľa niektorých médií obrovský. V skutočnosti si deväť z desiatich občanov plietlo organizáciu *Skoncovať s menzesom* s inou mimovládkou s názvom *Skoncovať s Mendésom*. Tá si dala za cieľ zlikvidovať peruánsku gerilovú skupinu vedenú známym teroristom *Carlosom „Vissarionovičom„ Mendésom*. A obe boli financované z toho istého zdroja.

V Sivom salóniku to vyzeralo na dlhé rokovanie, pretože ďalším bodom programu bola príprava Ferdinanda P. na podvečernú televíznu debatu prezidentských kandidátov.

#

V nákupnom megacentre Waupark panovala obvyklá atmosféra. Dvojice bohato, určite nie len nedeľne, oblečených zbohatlíkov sa ležérnym krokom prechádzali po obchodných galériách. Podchvíľou sa pristavili pri niektorom z výkladov a vôbec nie tlmeným hlasom sa dohadovali o najdrahšom vystavenom kúsku tovaru. Ich hlavným problémom nebolo rozhodnúť sa, či vystavený interiérový vodomet fungujúci výhradne na krištáľovo čistú vodu letecky dovážanú priamo z Bajkalského jazera kúpiť alebo nekúpiť. Zvažovali, či vystavený tovar kúpia hneď a odvezú si ho domov džípom alebo ho kúpia hneď a dajú si ho poslať kuriérskou službou.

Pomedzi nich sa prechádzali nedeľne oblečení ľudia, pre ktorých to bolo skutočne sviatočné oblečenie. Podchvíľou sa pristavovali pri niektorom z výkladov a tlmene sa rozprávali o pomere účelnosti a ceny ponúkaného akciového hriankovača. Opantával ich pritom povznášajúci, ale falošný pocit príslušníkov „veľkého„ sveta.

Ostatní normálni ľudia sa prechádzali tiež – v lese na Železnej studničke.

Na prízemí Wauparku kazila idylické ovzdušie skupina indivíduí, vyznačujúcich sa dlhočiznými splstnatenými vlasmi. Ich účesy vzbudzovali dojem, že sa chystajú na maškarnom bále stvárnit' čerkasské ovce. Boli to mladí alterglobalisti zo združenia *Návrat k prírode*. K skupine sa pridružilo aj niekoľko členov ľavicovo zameraného ODPOR-u (Organizácia defenzívne poňatej občianskej revolúcie). Zopár dievčat - niektoré naopak ostrihané dohola - sa pokúšalo rozdávať letáky, ale nedeľne oblečení ľudia oboch vyššie spomenutých kategórií sa od nich bez zastierania štítivo odťahovali. Mladíci s dredmi postávali pred butikom *Lucky sheep*

s transparentmi: *Neobliekaj sa do stresu! Obleč si náš dres a nepodporuj stres!* Filozofia najnovšej kampane združenia odmietala stres spôsobovaný ovciam chovaným v nevhodných veľkokapacitných podmienkach len kvôli bezohľadnému a stresujúcemu strihaniu vlny.

Aktivistov obďaleč dôležito pozorovali dvaja bulovia civilno - bezpečnostnej služby. Ruky mali vyzývavo zakvačené do širokého opasku, na ktorom sa vynímal masívny kolt. Boli oblečení v čiernom a vzbudzovali súcit. Nie však kvôli funebráckemu výzoru uniformy. Už z letného pohľadu bolo zrejmé, že práve týmto dvom sa absolvovať základnú školu podarilo len vďaka výnimočne udelenej možnosti tri razy opakovať jeden a ten istý ročník. Kolty boli teda v správnych rukách - veď ak v niektorých parametroch Ameriku už doháňame³, v počte úmrtí na následky strelných poranení zatiaľ nehorázne zaostávame.

Dlhovlasí aktivisti sa zamerali na naparfumované dámy vychádzajúce z butiku. Slušne ich oslovovali a ponúkali im vykonanie rýchleho testu, zisťujúceho, či ich práve zakúpený svetrík nebol upletený z vlny zvierat'a trpiaceho stresom. Hlavou aktivistickej skupiny bol Karol Bulla – syn vodcu opozície.

„Dobrý deň,„ smelo pozdravil práve vychádzajúcu zákazníčku hrdo nesúcu veľkú značkovú igelitku *Lucky sheep*.

„Dobrý...,“ zarazila sa wauparková manekýnka.

„Nezaujímalo by vás, či zviera, z vlny ktorého je vyrobený váš nový svetrík netrpelo stresom?„

Dáma sa na neho prekvapene pozrela. Jej malý fajnový nosík okamžite pátravo zašnupal, aby zistila ako dlho sa ten dredový mladý muž nekúpil⁴.

³ Počet, pokiaľ možno čo najstupídnejších, reklám na hodinu vysielacieho televízneho času.

⁴ Karol B. sa sprchoval ráno, tak ako to mal každý deň vo zvyku.

„Čože?„

„Mnohé ovce chovajú v krutých, stresujúcich podmienkach a my zisťujeme, či výrobok, ktorý ste si práve kúpili nepochádza z takého zvierťa. A ak by pochádzal, tak by sme vás radi presvedčili, aby ste si nabudúce nič podobné už nekupovali.„

„A to ako chcete zistiť?„

„Ak mi dovoľíte oddeliť z vášho svetra zo tri vlákenká, dám ich do analyzátoru a na základe obsahu adrenalínu, laktát dehydrogenázy a glukózo – 6 fosfátu to vieme stanoviť.„

Zložito znejúce slovíčka ju presvedčili, že ide o seriózne výskum. Presvedčili ju napriek tomu, že vo farbistom plátku s veľkými titulkami a veľkými fotkami - sa o alterglobalistoch nikdy nič nedočítala. A tam predsa píšu o všetkom dôležitom, čo dnes hýbe svetom! Ona sa však únavnému čítaniu aj tak venovala len v dvoch prípadoch: pri kontrolovaní bankových výpisov a pri identifikovaní slovenských celebrit v popisoch novinových fotografií.

Celebrity - to bolo jediné, čo ju okrem peňazí zaujímalo. Závistlivo nechápala prečo za celebritu označujú hlásateľku počasia, ale už nie ju - bývalú hlásateľku odchodov a príchodov vlakov. Čo je ona horšia?

Odkedy sa vydala za chlapíka, ktorému sa podarilo zbohatnúť na šikovnom manipulovaní s ľahkými vykurovacími olejmi, síce príchody vlakov viac nehlásila, ale väčšinu času presedela zatvorená vo vile so zlatými kľučkami. Aj by sa rada vrátila k hláseniu vlakov, ale manžel jej to nechcel dovoliť. A tak jej zostala len jediná povinnosť. Keď niekto zazvonil pri dverách vily, chodila otvárať, pretože jej manžel sa od istého času tohto úkonu akosi obával.
